

A védettség öröme

Időpont: 1957. március 17. Böjt 2. vasárnapja

Helyszín: Nagybarát. Csendes napi igehirdetés sorozat második igehirdetése

Alapige: Lukács 10,19

Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.

Az előbb a nagy győzelem feletti örömhírről hallottunk. A következő verset olvasva pedig azt kell látnunk, mintha azt akarná mondani Jézus Krisztus, hogy a győzelem nem kényelmi pálma, melyen nyugodtan fekdühetünk, mert hiszen az ellenség leverve s az ellenség fejedelme elnémítva. A tanítványok talán azt gondolhatták, hogy most már élhetnek nyugodtan, de ebből a naiv elképzelésükből ki akarja józanítani őket Jézus: Igen, ti győztetek az én nevem által s én ennél még nagyobb győzelmet látok, de ne felejtsetek el, hogy az élet nagy vállalkozás. Skorpiókon kell keresztül mennetek. Veszedelmek között élünk, még a győzelem után is. Így lehetne mondani a mi számunkra: Nagybarátról a mennyországba harctéren át vezet át az út. Veszedelmes út. Urunk így mondja a hegyi beszédben: az az út, melyen a mennybe juthatunk, keskeny út és veszedelmek vannak rajta. Nem lehet rajta kényelmesen sétálni, mert a keskeny ösvényen vigyázni kell. Veszedelmessé teszi az, hogy magányos út. Nincs nagy tömeg rajta, amely erőérzetünket fokozná, amely tudatosítaná bennünk, hogy ha baj van, segítenek nekünk. A keskeny út vándora sokszor egyedül jár. A keskeny út vándora sokszor nem lát testvéreket. A másik veszedelem a kígyók, skorpiók, az alattomos ellenségek, amelyek halálunkat akarják. Mindezekkel érzékeltetni akarja, hogy az élet veszedelmes vállalkozás. Mennyi veszedelem leselkedik ránk az elemek részéről. Nem tudjuk, hogy mikor gyullad ki körülöttünk valami s ég el minden, vagy mikor szakad át a védőgát és szennyes hullámaival az árvíz elsöpör mindent, amit emberi kultúra teremtett és iszappal borítja be a földet, hogy ne lehessen belőle kenyér. És még a biztosnak gondolt föld is megmozdulhat s ha megmozdul, összedőlnek házak és eltűnnek városok és falvak. Mennyi veszély leselkedik reánk, amiket nem lehet kiszámítani. Alattomosan támadnak ránk, mint a kígyó és skorpió a gyanútlanul sétáló emberre.

De nemcsak az elemi csapás, hanem élőlények, vadállatok és gonosz emberek, láthatók és láthatatlanok támadhatnak meg. Nem szabad elfelejtenünk, hogy sokkal több láthatatlan ellenségünk van, mint látható. Hiszen a levegő, amelyben élünk, tele van fertőző bacilusokkal. Lélegzés közben az ellenségeink ezreit lélegezzük be; de nem ezek a legfőbb ellenségeink, hanem a Gonosz lélek, amelyről azt mondja az Úr: „*Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.*”! (Lk 10,18). Aláhullott, mert az égből kikergette Isten és most benne forr minden düh Jézus és az általa megváltott ember ellen és ezt a dühét próbálja minden módon kiélni. Azt szokták mondani, hogy szép ez az Isten által teremtett világ, Isten világa. Aki ezt mondja, nem látja, hogy ezen a világon nem Isten uralkodik, hanem a Sátán. A Sátán jobban mutatja az Ő hatalmát, mint Isten. Az Ördög túlharsogja a templomok Istendicsérő himnuszát. Péter apostol, aki nagyon megtapasztalta, hogy milyen nagy vállalkozás az élet ezen a világon, mert az Ördög hatalmas ellenség, ezt írja: „*vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen*” (1Pt 5,8). Az öserdő veszedelmeihez hasonlítja az életben ránk váró veszedelmeket, ahol a bokrok tövéből kígyók és skorpiók leselkednek ránk, ahol megzendül olyankor az éhes oroszlán diadalordítása. Micsoda félelmetes egy ilyen ösvadonban élni! A kígyó-sziszegést hallani, farkas-szemet nézni az életünkre törő szemekkel és hallgatni az oroszlán ordítását! Jézus sohasem ígérte az övéinek, hogy ők veszedelem nélkül élhetik le életüket; hogy a győzelem, melyet Ő aratott, az mentességet biztosít számukra az életben. Sőt

azt mondta, hogy „*én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé*” (Mt 10,16) hogy „*a gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik*” (Jn 16,2). Jézus nyíltan megmondja, hogy mennyi veszedelem leselkedik Isten gyermekeire ezen a világon. A veszedelem nélküli életet nem ígérte, de azt ígérte, hogy lehet úgy élnünk, hogy a veszedelmek nem árthatnak nekünk. Veszedelmek között is lehetünk védett állapotban. Ezért adtam az előadásnak ezt a címet: A védettség öröme. Védettség alatt élhetünk.

Ennek igazolására olvassátok el a Cselekedetek Könyvéből a 28. rész 1-6 verseit. Pál és kísérői hajótörést szenvednek és hosszú hanyattatás után kikerül a hajó Málta szigetére. Ott a szegény ázott emberek tüzet raknak és a szigetlakók jönnek nézni, hogyan melegszenek és ételmezt hoznak nekik. Miközben Pál rőzsét hoz a tűzre, a hirtelen melegtől kiugrik a rőzse közül egy vipera és megharapja Pál kezét. Az elszörnyülködés moraja zúg végig az embereken. Pál lerázza kezéről a viperát, mely a tűzben elpusztul. Az emberek, akik látják a veszedelmet, azt mondják, igen nagy bűnös lehet, hogy Isten így pusztítja el és várják, hogy a kígyómarás következtében Pál rettenetes kínok között meghal szemük láttára. De nem ez történik. Hiába várják, hogy a méreg felszívódik s utána kínok közt fetrengjen Pál, az apostol tovább dolgozik nyugodtan s azután leül a tűz mellé, enni. A sokaság gondolata most átcsap az ellenkező végletbe, azt gondolják Pálról, hogy Isten, még a mérges kígyó sem árt neki! Pál pedig belül csendben mosolyog: ilyen a tömeg, az előbb azt mondták, valami nagy bűnös vagyok, most meg istennek tartanak. Pedig az az igazság, hogy az én Uram megmondotta, hogy kígyókon fogtok taposni, de nem árt az néktek. Az én Uram most is megtartotta a szavát. Valóság a szava, amelyre építeni lehet.

Máté 18,10-ben beszél a gyermekek őrangyalairól. Hogy Isten a gyermekeket külön őrangyallal őrizteti, arról nem kell egyetlen szülőnek sem beszélni, mert, ha van szemük a látásra, látniuk kellett Isten megőrző szeretetét gyermekeik életében. Mennyi veszedelem fenyegeti a gyermekeket, míg felnőnek. Kiborul a bölcsője, elvágódik, miközben járni tanul, leesik a székről stb. Ha egy felnőtt emberrel történik annyi szerencsétlenség, mint egy kisgyermekkel, már régen belepusztult volna. És miért nem történik a gyermekeknek komoly bajuk? Mert az Úr parancsol az Ő angyalainak, hogy vigyázzanak rájuk. Ha most félbeszakítanám az előadást és azt mondanám, hogy az édesanyák mondják el, hogyan őrizte meg Isten gyermekeiket, nem volna vége-hossza a beszámolóknak, mert nemcsak édesanyáknak vannak idevonatkozó tapasztalataik, hanem férfiaknak is. Harctéren járt férfiak tudnának beszélni csodálatos szabadulásokról, amit ember megmagyarázni nem tud. A hitetlen világ azt mondja, hogy szerencséje volt, mi pedig azt mondjuk, hogy Isten fedezte be védelmével. Hányan mesélnek arról, hogy sokszor egy belső hangnak engedve mentek kissé odább a lövészárokból s nem sokkal ezután az elhagyott helyükbe csapott be a gránát. Sokan ezt felelik erre: De kutya szerencséd volt! Mi pedig azt mondjuk: Milyen csodálatosan őrzött meg Isten kegyelme.

Az a védelem, amelyet az Úr az övéinek ígér, az valóság. Nem mindig lehet látni, mert az Úr sokszor használja a Szentlélek belső indításait megőrző kegyelménél. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten akkor is véd, amikor mi nem látjuk, sőt még utólag sem látjuk a védelmet. Az a nyugalom, amelyben élünk, az Isten befedező kegyelme, védelmének bizonyossága.

Egy alkalommal egy külmisziói munkamezőn összejevetelt tartottak a misszió munkásai. Sokan lóháton jöttek az összejevetelre. Voltak olyan résztvevők, akik egy szűk hegyszoroson, nagy szakadék felett kényszerültek átjönni. Megérkezett egy fiatal misszionárius halott-

halványan s elmondta, hogy mikor a veszedelmes útszakaszhoz érkezett, a lova megbotlott egy kavicsban, a kavics megindult a mélység fölé s ettől úgy megbokrosodott a lova, hogy majd levetette, de leugrani nem tudott az út szűk volta miatt. Tudta, hogy ha a ló nem hagyja abba a táncolást, menthetetlenül lezuhannak. De Isten pillanat alatt megfékezte a lovat, az megnyugodva lépkedett s így megmenekült. Csodálkozva hallgatták azok, akik ismerték ezt az utat. Erre a legöregebb misszionárius elmondotta, hogy vele még nagyobb csoda történt. Ő is ugyanazon az úton jött. Az ő lova nem botlott meg egyetlen kavicsban sem, hanem szép csendesen ügetett át a szakadékon. Ez még nagyobb csoda! Igaza volt neki. Mi sokszor elfelejtkezünk arról, hogy ha éjjel nyugodtan alhattunk s nem ért semmi veszedelem minket, az Isten megőrző csodája életünkben. Ha semmit nem is tudunk arról, hogy Isten angyalai milyen harcot vívtak az ellenséggel azért, hogy nyugodtan alhassunk, akkor is hinnünk és tudnunk kell, hogy az Ő befedező kegyelme adott nyugodt éjszakát.

Azonban a józan látás azt mondja, hogy ezzel ellenkező tapasztalataink is vannak; mintha Isten nem védene meg bennünket. Nem azért, mert nem tud megvédeni, hanem más, előttünk elrejtett indokból odaad a veszedelemnek és nekünk a veszedelemben szenvednünk kell. Hát hogyan áll akkor Istennek ez az ígérete, hogy skorpiókon, kígyókon fog taposni az Ő népe és nem árt nekik? Kétféle veszedelem van a világon: külső és belső. És kétféle védelem: külső és belső. Külső védelem az, mikor járvány idején lezárják a megfertőzött területet, elszigetelik a külvilágtól, hogy a járványt ne terjeszthessék. Belső védelem a különféle védőoltás, amely által belső immunitást kap az ember a veszedelmek között. Valamikor régen milyen veszedelem volt a himlő. Emberek ezrei haltak bele, akik pedig megmaradtak, azoknak arcát holtig tartó forradások csúfították. Ma pedig sokan azt gondolhatnák, hogy nincs is himlő, mert védőoltással olyan immunitást kap minden ember, ami belsőleg védi a járványtól. Ilyen belső védettségre gondol az Ige, amikor azt mondja, hogy ellenségek között éltek, de nem árthat az néktek. Benne éltek a veszedelemben, az ijedelmek rajtatok is keresztülfutnak, de nem árthat néktek a veszedelem. Mit értünk azalatt, hogy nem árthat a veszedelem? Jézus nem abban látja az ártalmat, ha testünk veszedelemben van, „*mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?*” (Mk 8,36). Hogy nem árthat nekem a veszedelem, az azt jelenti, hogy nem dülhatja fel a békességemet. Lehetek szerencsétlen kínokban gyötrődő, ha veszedelemben élek, szenvedhetek is alatta, de a békességemet Istennel és önmagammal nem tudja megzavarni. Sokkal nagyobb csoda ez, mintha nem érne bennünket semmi veszedelem. Védelem és békesség együtt: ez az Igének örömteljes üzenete.

Láttam egyszer egy képet, amely viharban egy megáradt folyót ábrázolt. Vadul rohan a megáradt folyó, zuhog az eső, mint egy áthatolhatatlan fátyol s a folyó partján egy kis fűzfát rettentően csavargat a szél. Ágai inganak s úgy tetszik, hogy a csöpp kis madárfészket lesodorja a vihar róla. A fészken ül egy kis madár. Ing alatta minden s úgy néz ki a dolog, hogy minden pillanatban aláhullhat a rettenetes hullámsírba. Fölötte zuhog a zápor, kavarog a szél, dübörög és csattog a villámlás. A kis madár békésen ül a fészken. A kép alá ez van írva: Isten gyermekeinek békessége. A madár tudja, hogy ha a rettenetes vihar letépi fészket és minden aláhull a vad mélységbe, ő nem hull alá, hanem kibontott szárnyakkal felemelkedik a magasba. Ez ad neki békességet. Ez a békesség Isten gyermekeinek csodálatos védelme, amelyről a búcsúzó Jézus így beszél: „*az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!* (Jn 14,27).

Ámen.